

SOTURI- KISSAT

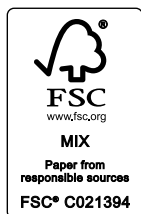
ENSIMMÄINEN
TAISTELU

KLAANIEN SYNTY

3

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #3: THE FIRST BATTLE

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #3: THE FIRST BATTLE

Text copyright © Working Partners Limited 2014

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2016

Map art © Dave Stevenson 2016

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2019

ISBN 978-951-0-49669-5

Painettu EU:ssa

Joshille, pojalleni (kiitos kaikista teekupillisista)

Eryityiskiitoksin Kate Carylle

KUKA KUKIN ON

KIRKKAAN TAIVAAN LEIRI

- Päällikkö **KIRKAS TAIVAS** – vaaleanharmaa kolli, jolla on siniset silmät
- PUTOAVA HÖYHEN** – nuori valkoinen naaras
- LEHTI** – mustavalkoinen kolli
- TERÄLEHTI** – pieni keltainen raidallinen naaras, jolla on vihreät silmät
- VIKKELÄ VESI** – harmaavalkoinen naaras
- KUUSENKÄPY** – kilpikonnakuviainen kolli
- NOKKONEN** – harmaa kolli
- Pennut **KOIVU** – kellanpunainen kolli
- LEPPÄ** – harmaavalkoinen naaras

PITKÄN VARJON LEIRI

- Päällikkö **PITKÄ VARJO** – musta, paksuturkkinen naaras, jolla on vihreät silmät
- HARMAA SHIPI** – sileäkarvainen tummanharmaa kolli, jolla on kullanväriset silmät
- ROSOINEN HUIPPU** – pieni harmaa raidallinen kolli, jolla on siniset silmät
- KIRJAVA KARVA** – siro kilpikonnakuviainen naaras, jolla on kullanväriset silmät
- LAONNUT KUKKA** – ruskea raidallinen naaras, jolla on siniset silmät

SÄRKYNYT JÄÄ – harmaavalkoinen kolli, jolla on vihreät silmät

PILVEN TÄPLÄ – pitkäkarvainen musta kolli, jolla on valkoiset korvat, valkoinen rinta ja kaksi valkoista kypälää

KUURA – puhtaanvalkoinen kolli, jolla on siniset silmät

NAAKAN HUUTO – nuori musta kolli, jolla on siniset silmät

HAUKAN KIITO – oranssi raidallinen naaras

TUULEN JUOKSIJA – jäntevä ruskea naaras, jolla on keltaiset silmät

PIIKKIHERNEEN TURKKI – laiha harmaa raidallinen kolli

KILPIKONNAN HÄNTÄ – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vihreät silmät

Pennut SALAMAN HÄNTÄ – musta kolli

TERHON TURKKI – kastanjanruskea naaras

MYRSKY – oranssi kolli, jolla on meripihkanväriset silmät ja isot valkoiset tassut

PÖLLÖN SILMÄ – harmaa kolli

SORAINEN SYDÄN – tummanharmaa raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

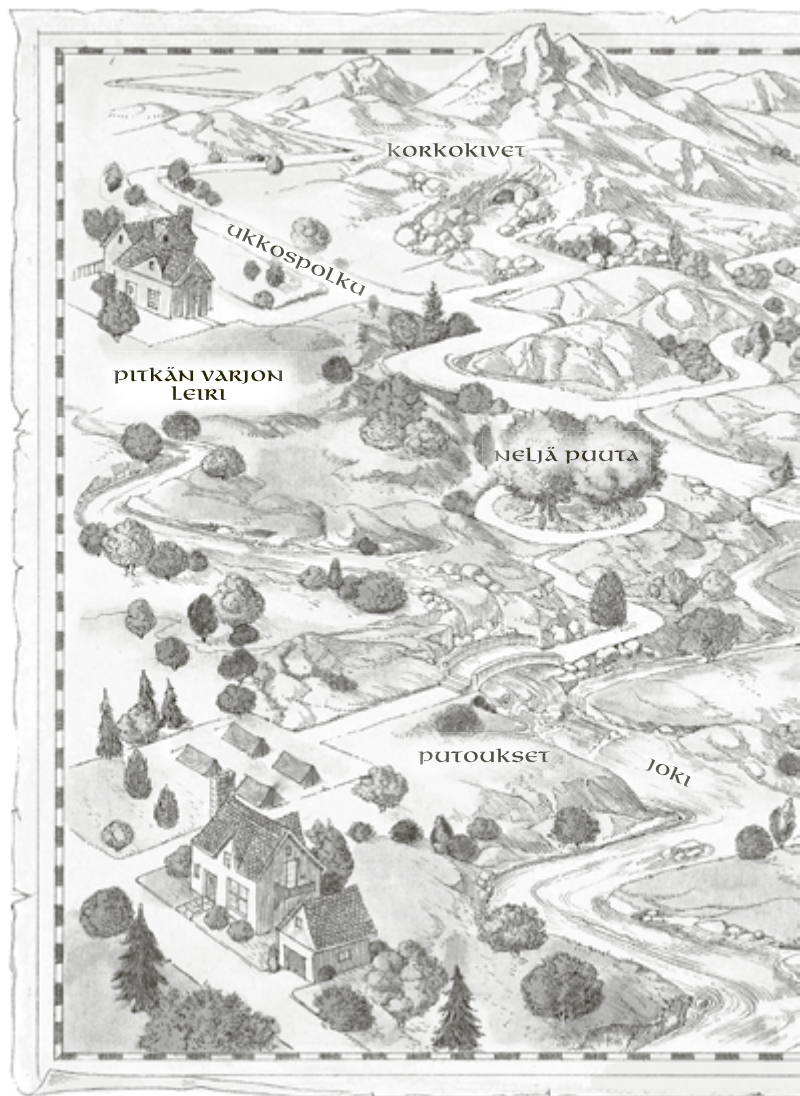
VARPUSEN TURKKI – kilpikonnakuviainen naaras

KULKUKISSAT

ORA – kapinen naaras, jolla on epätasainen turkki

KASTE – naaras, jolla on lyhyt ja tuuhea harmaa turkki ja kirkkaan siniset silmät

JOEN VÄRE – hopeanvärinen pitkäkarvainen kolli

korkokivet

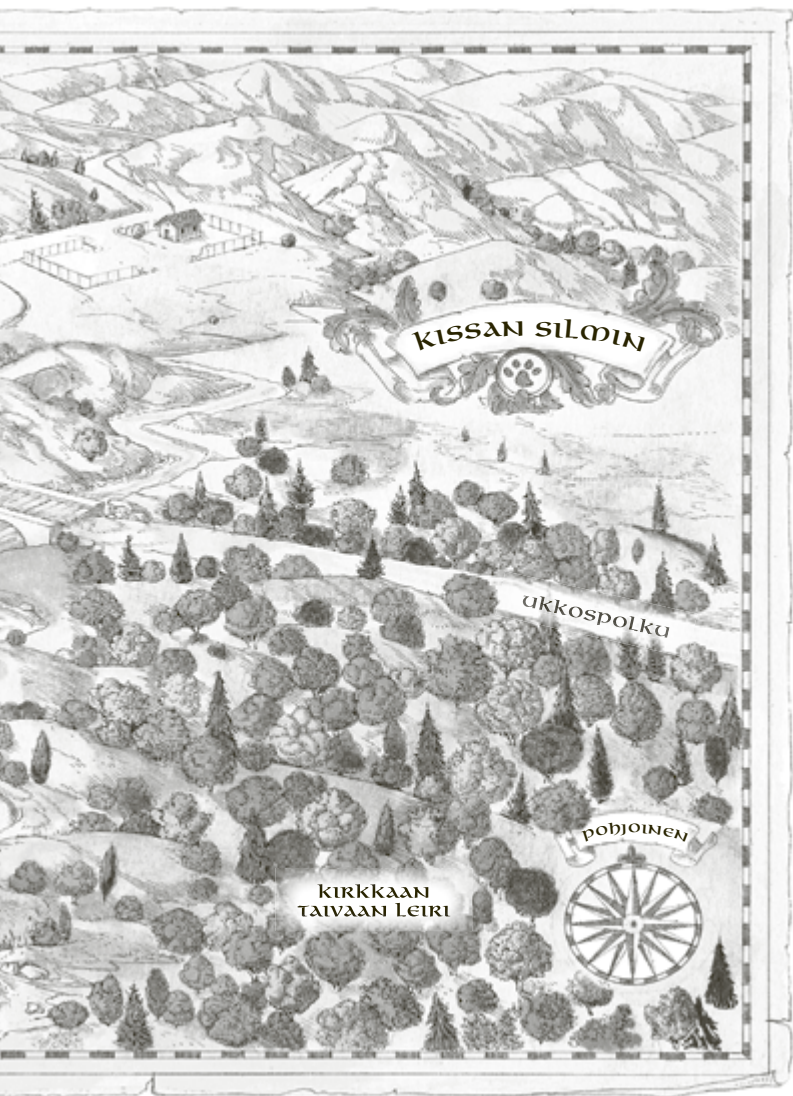
uukospolku

PITKÄN VARJON
LEIRI

neljä puuta

putoukset

JOKI

KISSAN SILMIIN

ukkospolku

pohjoinen

KIRKKAAN
TAIVAAN LEIRI

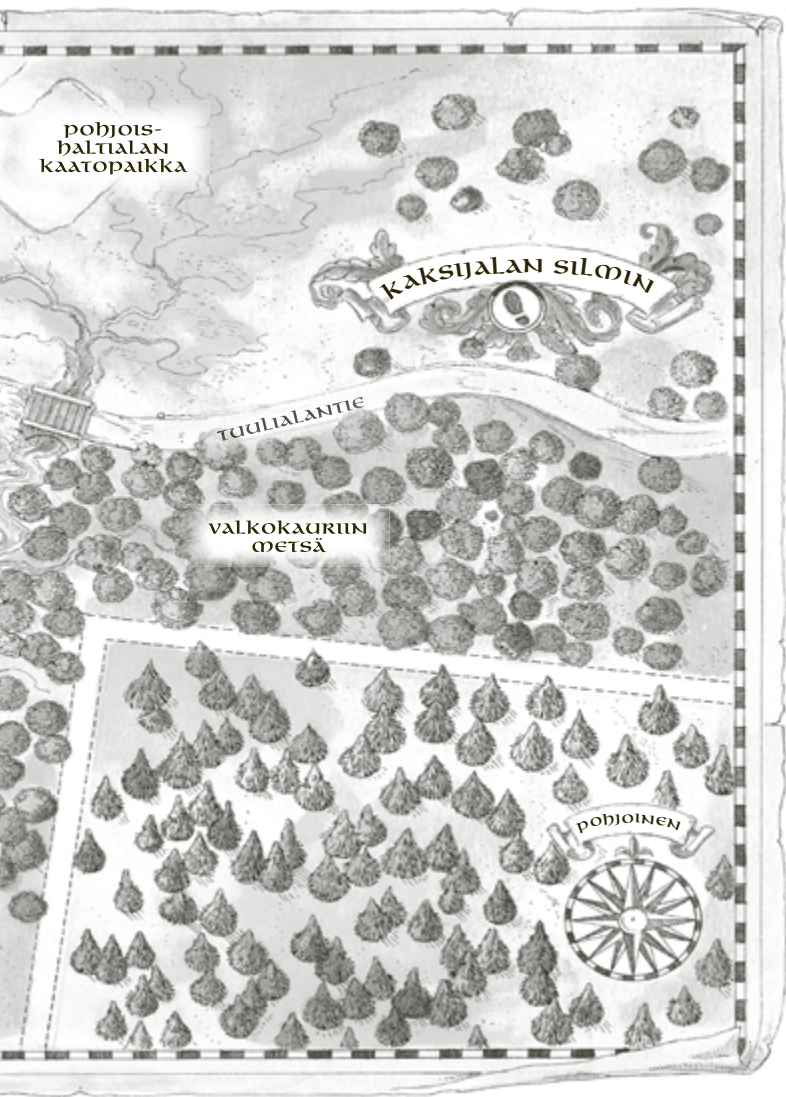
pohjois-
háltialan
kaatopaikka

KAKSIJALAN SILMIN

TUULIALANTIE

VALKOKAURIIN
METSÄ

POHJOINEN

ESINÄYTÖS

VESI RYÖPPYSI ALAS luolansuun editse. Harmaa kolli katseli sen kuohua. Se vaimensi tuulen äänen, hämärsi takanaan siintävät sahalaitaiset vuorenhuiput ja katosi syvälle alas sumun sateenkaareen.

Kollin takana liikkui kissoja miltei pelkkinä varjoina luolansa kirjavassa hämärässä. Kaipaus sumensi harmaan kollin silmät. Hän käänsi korvansa taakse ja kuunteli hiljaista jutustelua.

»Vuoteessani on kiviä!» Joku vanhus kähisi ärtyneesti.
»Aina kiviä vuoteessa.»

»Minä nypin ne pois.» Pikkuiset tassut kipittivät luolan poikki.

»Älä mene sinne, Närhen Halla», huusi huolestunut kuningatar. »Polkuanturasi eivät kestä teräviä kiviä.»

»Täytyy niiden ennemmin tai myöhemmin kovettua», vanhus jupisi.

Harmaa kolli kääntyi, ja hänen sileää turkkiaan kihelmöi.

»Kokeilisit, Utuinen Vesi.» Vanha kellanpunainen kolli oli tuputtamassa hiirtä naaraalle, jolla oli kiilloton turkki.

Utuinen Vesi tihrusti saalista luolan kuoppaiseen lattiaan tehdystä vuoteestaan. »Anna se jollekulle nuoremmalle.» Hän

nyökkäsi kohti Närhen Hallaa, joka nyppi hiekkaa vanhuksen vuoteesta.

»Täytyy sinun syödä», Leijonan Karjaisu intti.

»Se on viimeinen saalis», naaras pani vastaan.

»Kyllä metsästäjät pian palaavat. He ovat saattaneet löytää lisää», huusi ruskea kolli, joka oli luolan reunassa vaihtamassa kieliä valkean naaraan kanssa.

Harmaa kissa nosti korvansa iloisesti pystyyn. »Kiero Oksa! Valkea Jänis!» Hän lähti tassuttamaan kaksikko kohti mutta kavahti yllättyneenä pystyyn, kun neljä pentua säntäsi hänen ohitse.

»Ei mitään rajuja leikkejä!» Pentujen emo kiirehti perään.

Kasteinen Lehti. Harmaa kolli katsahti kuningattareen. *Olet poikunut turvallisesti! Hieno juttu.* Kehräys hyrиси hänen kurkussaan hetken mutta hiljeni sitten. »Jos Kuun Varjo olisi jäänyt nähdäkseen pentunsa, hän saattaisi edelleen olla elossa», hän sanoi hiljaa.

»Harmaa Siipi?»

Särähtävä nauku sai kollin kääntymään. Häntä kohti tassutti varjoista luolan perältä ikivanha naaraskissa.

»Kivistänäkijä!» Harmaa Siipi riensi naarasta vastaan. »Näetkö sinä minut?»

»Totta kai.» Kivistänäkijä kurkotti kuonoaan tervehdyksen. »Me näemme samaa unta.»

Harmaa Siipi kosketti nenällään naaraan nenää ja yllättyi sen kylmyydestä. Hän oli asunut nummella nyt niin monta kuuta, että oli unohtanut vuoriston hyytävän kylmyyden, joka ei koskaan täysin hellittänyt otettaan.

Hän vilkaisi ympärilleen, entisiin heimotoverihinsa. »Näkevätkö *hekin* meidät?»

»Me näemme unesta ulos», Kivistänäkijä sanoi. »He eivät näe siihen sisään.»

Harmaa Siipi hämmästyí. »Olenko minä siis *täällä*, vai näenkö unta vuoteessani nummella?»

»Sekä että.» Kivistänäkijän silmiin syttyi hilpeä pilke, niin että hetken verran ne näyttivät kirkkailta kuin pennulla. »Juuri nyt tärkeintä on se, mitä on *täällä*.»

Harmaa Siipi jännittyi nähdessään erään harmaan naaraan täplikkään turkin. »Hiljainen Sade.» Hänen rintaansa alkoi pakottaa, kun hän tunnisti nukkumakuoppaan kápertyneen emonsa. Emon lempeät silmät sumenivat hänen seuraillessaan luolan seinillä väreilevän valon leikkiä. »Onko hän kunnossa?» Harmaa Siipi kysyi Kivistänäkijältä.

»On», Kivistänäkijä vakuutti.

»Voisinpa kertoa hänelle, että me selvisimme matkasta hengissä, että Kirkas Taivas voi hyvin – ja Rosoinen Huippu-kin, vammastaan huolimatta. Hiljainen Sade oli niin huolissaan meistä, kun lähdimme – vaikka hän sanoikin meille, että teimme oikean ratkaisun.»

»Minä kerron hänelle», Kivistänäkijä lupasi.

Harmaa Siipi tuskin kuuli sitä. *Rosoinen Huippu ja Kirkas Taivas voivat hyvin*. Se oli vain puolittain totta, ja tieto siitä suretti Harmaata Siipeä kuin jääpuikko olisi pistänyt sydämeen. Pitäisikö hänen paljastaa, että Rosoinen Huippu oli nyt rampa, kun hänen takajalkansa oli vammautunut puusta pudotessa? *Vannoin, että suojelisin häntä*.

Entä sitten Kirkas Taivas? Harmaan Siiven pentuoveri oli kyllä turvassa mutta oli muuttunut niin, ettei Hiljainen Sade varmaan enää tunnistaí esikoispoikaansa. He olivat löytäneet sen runsasriistaisen maan jota olivat etsineetkin, mutta vuorten halki yksissä tuumin taivaltaneet kissat olivat uusien asuinsijojensa lämpimille niityille ja metsiin saavuttuaan jakautuneet kahdeksi ryhmäksi. Kirkas Taivas oli otanut haltuunsa metsän muutaman vanhan heimotoverinsa

kanssa. Harmaasta Siivestä tuntui kipeältä myöntää, jopa itselleen, että hänen veljensä oli muuttunut julmaksi vartioidessaan osuuttaan ylenpalttisesta riistasta.

Harmaata Siipeä hävetti. *Tuotin pettymyksen heille – ja emolleni.*

Hän tunsi Kivistänäkijän tavoittelevan hänen katsettaan muttei pystynyt katsomaan tätä silmiin.

»Ei se ole sinun syytäsi, Harmaa Siipi.» Naaras viittasi kuonollaan kohti langanlaihoja heimotovereitaan. »Kun on niukuutta, kissat jakavat.» Hän kosketti nenällään kevyesti Harmaan Siiven lapaa. »Kun on runsautta, muututaan ahneiksi.»

Harmaa Siipi nosti nopeasti päänsä. Tiesikö Kivistänäkijä, mitä hän ajatteli? Kirkas Taivas oli ennen ollut hänen lähin ystävänsä. Nyt he olivat toisilleen kuin viholliset.

»Olen elänyt kauan.» Kivistänäkijä kallisti päätään. »Minun on varoitettava sinua: ahneus on vasta alkua.» Hänen katseensa synkkeni. »On tulossa sota.»

Harmaa Siipi nielaisi. »Kirkasta Taivasta vastaanko?»

»Älä pelkää», Kivistänäkijä rauhoitteli.

Harmaa Siipi nosti päänsä. »En minä pelkää!» Hänen sydämensä kuitenkin kiihdytti lyöntejään. *Miten voin taistella omaa veljeäni vastaan?*

»Muista ne kissat, jotka välittävät sinusta ja luottavat sinuun», Kivistänäkijä sanoi hiljaa. »Kirkkaan Taivaan kanssa te ehkä olette erkaantuneet, mutta sinulla on edelleen Rosoinen Huippu.»

Lämpö täytti Harmaan Siiven rinnan, kun hän muisteli pikkuveljensä rohkeutta ja uskollisuutta.

»Entä Kilpikonnän Häntä?» Kivistänäkijän silmät pyörivät uteliaasti. »Miten hän voi?»

»Hän on onnellinen.» Rakastava kehräys tukahdutti Harmaan Siiven nau'un.

»Tunnistit viimeinkin hänen rakkautensa voiman.» Kivistänäkijän silmät loistivat. »Olen siitä hyvilläni.»

Harmaa Siipi siirteli kypäliään. Hän näki nyt mielessään Kilpikongan Hännän, joka nukkui hänen vieressään kun hän kulki unimaailmassa. Naaraan vatsan suojuissa olivat kippuralla Sorainen Sydän, Pöllön Silmä ja Varpusen Turkki, jotka olivat vielä pentuja mutta kasvoivat päivä päivältä. Vaikka pennut olivat kotikisun jälkeläisiä, Harmaa Siipi rakasti heitä kuin omiaan ja he rakastivat häntä, yhtä paljon kuin Kilpikongan Häntäkin.

Hän tunsi sydämessään piston. Hänellä oli ikävä heitä kaikkia, vaikka hän tiesikin heidän olevan aivan kiinni hänen kyljessään, kaukana nummella. *Miten?* Kun hänen ajatuksensa alkoivat sumentua ja mennä sekaisin, hän veti huomionsa takaisin luolaan. *Juuri nyt tärkeintä on se, mitä on täällä.*

Hän kääntyi haikeana kohti Kivistänäkijää, mutta tämä tuijotteli vesiputousta kuun heikko valo täplinä naamallaan.

Kivistänäkijä sulki silmänsä. »Miksi tulit tänne?»

Valitsinko minä muka tämän unen? Harmaa Siipi tunsi turkkinsa alla levotonta värinää. Jokin oli vetänyt hänet syvälle muistojen syövereihin. Mutta mikä? Äkkiä hänen vatsaansa iski ontto syyllisyydentunne. Nummille päästyään heimokissat olivat nähneet hyvin paljon kuolemaa. Harmaa Siipi jännittyi, kun hänen ajatuksensa vaistomaisesti kääntyivät Kettuun, kulkukissaan joka oli kuollut hänen kypälissään vahingossa, kun he olivat taistelleet rajoista. »Me veimme kuoleman mukamme.»

»Te veitte muutoksen», Kivistänäkijä rauhoitteli.

»Mutta täytyykö kaiken muutoksen syntyä verellä?» *Minä halusin vain, että ystäväni olisivat turvassa.*

»Me kaikki synnymme verellä», Kivistänäkijä sanoi hiljaa. »Mutta se on alun merkki, ei lopun.»

Alun? Oliko tulossa vielä lisää verta?

Luolan suusta leijui sisään usvaa, joka sulki heimon sisäänsä ja peitti Kivistänäkijän niin ettei Harmaa Siipi nähnyt häntä enää.

»Kivistänäkijä!» Paksu sumu vaimensi hänen huutonsa. »Älä mene!» Suru kiristi hänen kurkkuaan. Hän ei halunnut menettää vanhoja ystäviään taas.

»Minä luotan sinuun, Harmaa Siipi.» Kivistänäkijän nauku kaikui kaiken verhoavan sumun läpi. »Aina.»

Utu täytti Harmaan Siiven silmät ja tukki hänen kurkkunsa. Hän haukkoi henkeä kun se tunki hänen keuhkoihinsa, häntä huimasi niin että ajatukset puuroutuivat, ja lopulta pimeys vei hänet mukanaan.

LUKU 1

KIRKAS TAIVAS siristi silmiään. Hän näki Myrskyn kirkkaan kellanpunaisen turkin pujottelevan saniaisten välitse. Hänen poikansa kiipesi nummelle, lähti Kuuran kanssa metsästä.

Kaipa hänen sitten pitää tehdä näin. Kirkas Taivas yritti olla välittämättä vatsaansa jäytävästä harmista. Lehvistössä hänen yllään suhisi leppeä tuuli. Lämmin auringonpaiste täplitti hänen turkkinsa. Hänen takanaan ikivanhojen puiden myhkyräiset rungot natisivat. Hänen kypäliensä juuressa maata peitti paksu kariekerkerros, josta huokui tunkkaisia hajuja. Tämä oli hänen reviirinsä. Jos Myrsky ei halunnut asua täällä, niin lähteköön sitten. Kuuran oli ollut *pakko* lähteä, mutta Myrsky oli tehnyt valinnan itse. Kuura oli loukkaantunut – hänen vammansa ei parantunut ja saattaisi äityä pahaksi. Tulehduksen saanut kissa ei voisi jäädä leiriin. Sellaisen heikkous kuormittaisi metsän heimoa. *Eikö Myrsky tajua sitä?* Kirkas Taivas ajatteli kynsien maata turhautuneena. Miksi niin harvat ymmärsivät häntä? Hänhän halusi ainoastaan suojella metsän kissoja – mitään muuta hän ei ollut halunnut sen jälkeen, kun he olivat perustaneet kotinsa tänne. Silti hänen oma poikansa oli nimittänyt häntä tämän huolenpidon takia hirviöksi. *No, siinä tapauksessa hänen on lähdettävä. En anna*

horjuttaa arvovaltaani. Jos hän tolkuttaisi tätä itselleen, ehkä vatsakipu hellittäisi...

Heimo! Sana soi hänen mielessään kuin mustarastaan huuto. Nyt hän ajatteli metsän kissoja ensi kertaa heimona. *Ei!* Hän työnsi ajatuksen jämäkästi mielestään. *Emme me ole mikään heimo!* Monen runsasriistaisen kuun jälkeen metsän kissat olivat sileäkarvaisempia ja paremmin syöneitä kuin ne onnettomat ruipelot jotka olivat päättäneet jäädä vuorille. Oikeanlaisen päällikkyyden avulla he voisivat kukoistaa vehmaassa metsässä. Heistä voisi tulla voimakkaampia kuin kukaan vuoristokissa. Heidän ei tarvitsisi enää koskaan kärsiä vilua tai nälkää.

Häntäänsä heilauttaen Kirkas Taivas kääntyi ja lähti kulkemaan metsän poikki.

Hänen näkökenttensä reunalla vilahti valkoinen turkki. Putoava Höyhen hiipi metsänreunan heinikossa.

Kirkkaan Taivaan selkäkarvat nousivat ärtymyksestä pystyyn, kun hän muisti mitä Putoava Höyhen oli sanonut Myrskylle lähtiäisiksi. *Minä melkein toivon että lähtisin mukaanne.* Myrsky oli yrittänyt houkutellessa valkoisen naaraan karkaamaan kanssaan. Ja Putoava Höyhen oli oikeasti *harkinnut* sitä!

Kirkas Taivas paljasti kyntensä. »Putoava Höyhen!»

Naaraan pää ponnahti ylös. »Kirkas Taivas?» Hän näytti hämmästyneeltä.

»Haluan puhua kanssasi.»

Putoava Höyhen katsoi häntä heinien yli. »Mistä?»

Kirkas Taivas siristi silmiään. Eikö Putoava Höyhen tajunnut, että hän oli kuullut? »Katselin kun hyvästelit Myrskyn ja Kuuran.»

»Niinkö?»

Naaras yritti kuulostaa viattomalta, mutta Kirkas Taivas näki hänen niskakarvojensa väreilevän syyllisen oloisesti. »Tule tänne.» Hän mulkoili Putoavaa Höyhentä. »No?»

»Toivotin heille vain kaikkea hyvää.» Hän työntyi heinikon poikki Kirkasta Taivasta kohti.

»Myrsky pyysi sinua lähtemään mukanaan pois.» Hän tuijotti naarasta syyttävästi.

Putoava Höyhen loikki ulos heinikosta ja laskeutui lehtien peittämälle maalle hännänmitan päähän. »Sanoin etten lähde.»

»Sinä sanoit, että melkein toivoisit lähteväsi.» Kirkas Taivas kierteli naaraan ympärillä häntä ärtyneesti nytkyen. Putoava Höyhen oli kuin ei olisi tehnyt mitään väärää.

»Päätin jäädä.» Naaraan katse terävöityi. »Mitä se sinua liikuttaa? Minä saan mennä ihan mihin haluan.»

Kirkas Taivas näytti hampaitaan. Hölmö katti! Eikö naaras tajunnut, miten paljon suojelua ja opastusta tarvitsi? »Sinä olet nyt osa heimoani. Jos en voi luottaa uskollisuutesi, voit yhtä hyvin lähteä lopullisesti.»

»*Heimoa?*» Putoavan Höyhänen silmät levisivät hämmästyksestä. »Emme me ole mikään heimo. Puolet sukulaisistamme on vuoristossa. Puolet niistä joiden kanssa taivalsimme, elää nummella. Eikä meillä ole Kivistänäkijää johdattamassa.»

Kirkas Taivas oli kuin tulella. Sana oli lipsahtanut häneltä vahingossa. Oliko Putoavan Höyhänen pakko nöyryyttää häntä? »Hyvä on, emme me ole mikään heimo», hän kivahti. »Olemme *parempaa* kuin mikään heimo. Kuka tarvitsee mitään Kivistänäkijää? Teillähän on *minut*.» Hän huitaisi hännällään. »Minä johdatan teitä nyt. Minä löysin leirimme. Minä päätän rajoistamme. Teidän pitäisi olla kiitollisia. Minun ansiostani teidän ei enää koskaan tarvitse olla nälissänne tai kylmissänne.»

»*Sinun* ansiostasiko?» Putoava Höyhen tuhahti. »Sinäkö muka toit meidät tänne? Etkö muista, että taivalsimme vuorilta yhdessä? Kuka pelasti Vikkelän Veden hukkumasta? Minä! Kuka pelasti Rosoisen Huipun kotkalta? Harmaa Siipi. Me suojelimme toinen toistamme. Kukaan ei ole toista tärkeämpi – ei kukaan, paitsi Kivistänäkijä. Hän puhuu muinaisten kanssa. Hän on viisaampi kuin sinusta voi koskaan tulla!»

Kirkkaan Taivaan sisällä kuohahti raivo. »Katso nyt tätä paikkaa!» Hän viittasi hännällään puihin. Niiden oksilla lauloivat linnut. Niiden juurakoissa vilisti riistaa. »Jos hän kerran on niin viisas, miksi hän jäi vuorille *nääntymään nälkään?*»

Putoava Höyhen työnsi kuononsa lähemmäs. »Hän huoletti kissoistaan!»

»Sitähän *minäkin* vain teen!» Kirkas Taivas oli tuohdukssissaan. Miten Putoava Höyhen saattoi olla niin kiittämätön? »Minun ansiostani te olette turvassa ja hyvin ruokittuja.»

Putoava Höyhen kurtisti kulmiaan. »Metsä meidät ruokkii.»

»Entä kukapa sitten pitää huolen siitä, että metsä kuuluu meille eikä muille?» Kirkas Taivas heilautti kuonoaan metsänreunassa olevan rajamerkin suuntaan.

»Sinua ei muu kiinnosta kuin rajat», Putoava Höyhen sanoi syyttävästi. »Olet venyttämässä niitä laajemmalle aina kun siihen on tilaisuus. On elämässä muutakin kuin reviiiri!»

»Onko muka?» Kirkas Taivas sähähti. »Haluatko jakaa riistamme kaikkien satunnaisten kulkukissojen kanssa?»

»Kyllä metsästä riittää riistaa jaettavaksi!»

»Meillähän on nyt pentuja! Oletko unohtanut Koivun ja Lepän?» Kirkas Taivas ei voinut uskoa, miten lyhytnäköinen Putoava Höyhen oli. »Jonakin päivänä pentuja tulee lisää, ja

vielä lisää! Haluatko heidän *näkevän nälkää*, niin kuin Räpyttävä Lintu?» Suru häilyi hänen mielensä perukoilla, kun hän muisteli nuorta sisartaan, joka oli kuollut vuorilla. Syyllisyydentunto teki muistosta katkeran. *Olisiko hän selvinnyt hengissä, jos olisin saalistanut kovemmin?* »En enää koskaan halua katsella pennun nälkiintymistä.»

»Luuletko että minä haluan?» Putoava Höyhen sihahti. »Lakkaa teeskentelemästä, että siirtelet rajoja meidän takiamme. Sinä olet vain ahne!»

Raivo jylysi Kirkkaan Taivaan korvissa. Nopeasti kuin käärme hän raapaisi Putoavan Höyhenen kuonoa kynsilään.

Putoava Höyhen kavahti pois päin tassut lehdillä lipsuen ja jäi tuijottamaan kuin ei olisi tunnistaa Kirkasta Taivasta.

Kirkas Taivas näytti hampaitaan. »Kaiken minkä teen, teen meidän kaikkien takia», hän ärisi.

Putoava Höyhen perääntyi kauemmas nenä veressä. »Vai niin», hän murisi ääni käheänä.

»Anteeksi jos satutin», sanoi Kirkas Taivas, »mutta sitten kun tulee kylmä vuodenaika ja leirissä on uusia pentuja, ymmärrät sen minkä *minä* jo tiedän: se joka kyseenalaistaa uskollisuuden, saattaa meidät kaikki vaaraan.»

Hän sivalsi ilmaa hännällään, kääntyi ja lähti syvemmälle metsään.

HEIDÄN VAELTAESSAAN ääneti metsän halki tuulussa leijaili edelleen hiiltyneen puun hajuja, vaikka suuresta palosta oli kulunut jo monta täyttä kuuta. Kun he saapuivat leiriin, Kirkas Taivas kiipesi sitä reunustavalle jyrkälle penkereelle ja katseli miten Putoava Höyhen luikki aukion läpi tammen juurten sekaan. Siellä naaras kyyhötti yksinään ja lipoi kuonoaan

lievittääkseen kipua. Vikkelä Vesi kiirehti paikalle, ja sitten naaraat painautuivat toisiaan vasten päät lähekkäin ja puhe-
livat hiljaa.

Kirkas Taivas siirteli kypäliään. Juoruilivatko he hänestä? Valittiko Putoava Höyhen saamastaan raapaisusta? Kirkas Taivas mietti, pitäisikö mennä puuttumaan asiaan. Hän ei halunnut, että kissat alkaisivat puhua hänen selkensä takana. Mutta jos hän kiinnittäisi huomion Putoavan Höyhene-
ninä, se voisi pahentaa asiaa. Hänen nahkaansa pisteli epämiellyttävästi, mutta hän piti suunsa.

Hänen katseensa käännähti Kuusenkäpyyn ja Nokkoseen. Nuoret kollit olivat liittyneet metsän kissoihin vasta hiljattain. Heidän uskollisuutensa oli vielä haurasta kuin kuivat lehdet. He olivat usuttaneet Myrskyn kyseenalaistamaan hänen päätöksensä laajentaa metsäreviiriä. Hänen kurkustaan kumpusi murina. Hänen olisi saatava kollit sitoutumaan lujemmin. Ja lisäksi opetettava heille vähän rohkeutta! Urheat kissat olisivat esittäneet hankalat kysymyksensä itse.

Hän ojentautui, loikkasi penkereeltä alas ja tassutti hiekkaukion keskustaan.

Lehti, mustavalkoinen kolli, oli pesemässä vatsaansa aukion päässä töröttävän sileän kiven juuressa. Hän nosti päätään ja katsoi Kirkasta Taivasta silmiin. »Onko Myrsky oikeasti lähdessä?»

»Hän lähti jo.» Kirkas Taivas heilautti häntäänsä. Hän ei halunnut ajatella menneitä. Ainoastaan tulevaisuudella oli merkitystä. »Kokoontukaa kuulemaan kun puhun.» Hän silmäsi kaikkia metsän kissoja.

Vikkelä Vesi tassutti häntä kohti. Putoava Höyhen tuli perässä. Nokkonen ja Kuusenkäpy kiersivät hänet ja pysähtyivät hännänmitan päähän. Lehti ravisteli turkkiaan, liittyi Nokkosen seuraan ja vaihtoi katseita nuoren kulkukissan kanssa.

Matalakasvuisen marjakuusen alta kurkisti keltainen naama. »Onko meillä kokous?»

Kirkas Taivas kutsui kissaa hännällään. »On, Terälehti. Tule mukaan.»

Kun kullankarvainen naaras pujahti esiin tummanvihreiden oksien alta, hänen takaansa tirkisti kaksi pentua pyöreät silmät loistaen.

»Ei hätää, Koivu.» Terälehti kääntyi ja rauhoitteli kollipentua. Sitten hän nyökkäsi viereen painautuneelle naaraalle. »Leppä, pysy täällä. Pidä huoli siitä että veljesi pysyy myös.»

Hän ajoi pennut takaisin varjoihin pehmeällä hännänpään huiskauksella ja tuli aukion yli.

»Mitä nyt?» Hän pysähtyi Putoavan Höyhenen viereen.

Kirkas Taivas tuskin kuulikaan. Hän katseli Koivua ja Leppää, jotka töllistelivät marjakuusen suojista. Pennut eivät olleet Terälehdien. Naaras oli ottanut ne hoiviinsa, kun niiden emo oli kuollut.

Kun minä olin tappanut niiden emon.

Sanat juolahtivat hänen mieleensä kuin itseksensä. Syyllisyydentunto luikersi hänen turkissaan kuin madot. Hänen kurkustaan kohosi murina. *Eipäs! Hänhän hyökkäsi kimp-puumme! Minä vain puolustin kissojani.*

Hän vain puolusti pentujaan.

Kirkas Taivas sivuutti korvissaan kaikuvat syytökset ja pinnisteli pitääkseen käpälänsä kurissa. Ne vapisivat. *Minun on pysyttävä lujana, jos aion tukea kissojani läpi kylmän vuodena-ajan.* Metsä kukoisti edelleen, kun lämmin vuodenaika oli vaihtumassa kuumaksi. Lämpö ei kuitenkaan koskaan ollut pysyvää. Metsä jäätyisi hyvinkin pian. Riistä painuisi maan alle ja nälkä vaanisi kissoja armottomasti kuin kettu, aivan niin kuin vuorillakin.

**»Ahneus on vasta alkua.
On tulossa sota.»**

Nuori Myrsky on palannut isänsä Kirkkaan Taivaan leiristä nummelle Harmaan Siiven luokse.

Kissojen välirikko kuitenkin syvenee. Harmaa

Siipi uskoo edelleen, että joukkiot voisivat elää rauhanomaisesti rinnakkain, Kirkkaan Taivaan mielestä ainut keino ovat ankarat säännöt ja rajatut reviirit. Veljesten välisistä väärinymmärryksistä alkanut vihoittelu on räjähtänyt käpäliin, ja nyt joka ikisen alueelle asettuvan kissan – vuoristolaisen, kulkukissan tai kotikissan – on valittava puolensa.

Klaanien synty -saaga kertoo siitä, miten soturikissojen klaanit saivat alkunsa. *Ensimmäinen taistelu* on saagan kolmas osa.

9 789510 496695

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49669-5

Kannen kuva: Owen Richardson